

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 28 Pž-4181/2020-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Lidije Tomljenović, predsjednika vijeća, Marine Veljak, suca izvjestitelja i Mirne Maržić, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja VIŠNJICI d.o.o. u stečaju iz Majške Međe, Zmaja Jove Jovanovića 1, OIB 71764745963, kojeg zastupa punomoćnik Tihomir Zec, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Zec i partneri u Osijeku, Kardinala A. Stepinca 4, protiv tuženika OPĆINA BILJE iz Bilja, Kralja Zvonimira 1B, OIB 23962939458, radi izdavanja brisovnog očitovanja, odlučujući o tuženikovoju žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-334/2019-11 od 31. srpnja 2020., nakon vijećanja u sjednici vijeća održanoj 25. veljače 2021.

p r e s u d i o j e

Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-334/2019-11 od 31. srpnja 2020. u točkama I., II. i III. izreke i sudi:

I. Odbijaju se kao neosnovani tužbeni zahtjevi tužitelja koji glase:

„1. Nalaže se tuženiku OPĆINA BILJE iz Bilja, Kralja Zvonimira 1B, OIB: 23962939458, u roku od 15 dana izdati tužitelju VIŠNJICI d.o.o. u stečaju iz Majške Međe, Zmaja Jove Jovanovića 1, OIB: 71764745963, valjano brisovno očitovanja podobno za brisanje zabilježbe zabrane otuđenja na 10 godina od dana zaključenja ugovora upisane u listu C pod red. br. 1.2. nekretnina upisanih u zk.ul. br. 619 k.o. Lug kč.br. 1433 PAŠNJAK SILAĐ od 10994 m², kč.br. 1922/2 VOĆNJAK KOZNAK od 206168 m², kč.br. 1932 VOĆNJAK KOZJAK od 121269 m², kč.br. 1973 VOĆNJAK KOZJAK od 106773 m² i kč.br. 1975 VOĆNJAK KOZJAK od 42530 m² jer će u suprotnom takvo brisovno očitovanje zamijeniti ova presuda po njezinoj pravomoćnosti.

2. Nalaže se tuženiku OPĆINA BILJE iz Bilja, Kralja Zvonimira 1B, OIB: 23962939458, u roku od 15 dana izdati tužitelju VIŠNJICI d.o.o. u stečaju iz Majške Međe, Zmaja Jove Jovanovića 1, OIB: 71764745963, valjano brisovno očitovanja podobno za brisanje zabilježbe zabrane otuđenja na 10 godina od dana zaključenja ugovora upisane u listu C pod red. br. 1.2. nekretnina upisanih u zk.ul. br. 887. k.o. Lug kč.br.1766 TRSTIK DUNAVAC od 15951 m², kč.br. 1767 TRSTIK DUNAVAC od 5851 m², kč.br. 1769

TRSTIK DUNAVAC od 25706 m² i kč.br. 1976 VOĆNJAK KOZJAK od 147493 m², jer će u suprotnom takvo brisovno očitovanje zamijeniti ova presuda po njezinoj pravomoćnosti.”

II. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja za naknadu parničnog troška u iznosu od 5.800,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 31. srpnja 2020. do isplate po stopi od 5,89% godišnje odnosno u slučaju promjene stope zateznih kamata prema stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena.

r i j e š i o j e

Odbacuje se tuženikova žalba izjavljena protiv presude Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-334/2019 od 31. srpnja 2020. u točki IV. izreke kao nedopuštena.

Obrazloženje

Pobijanom presudom označenom u izreci ove presude i rješenja prvostupanjski sud je naložio tuženiku da u roku od 15 dana izda tužitelju dva brisovna očitovanja podobna za brisanje zabilježbe zabrane otuđenja na 10 godine koje zabrane su upisane u listu C pod red. br. 1.2. nekretnina upisanih u zk.ul br. 619 k.o. Lug i zk.ul. br. 887 k.o. Lug za nekretnine pobliže navedene u izreci presude (točke I. i II. izreke presude), dok je rješenjem o troškovima postupka sadržanim u presudi prvostupanjski sud naložio tuženiku da naknadi tužitelju parnični trošak u iznosu od 5.800,00 kn s pripadajućim zateznim kamata po stopi tih kamata pobliže navedenoj u izreci presude koje teku od donošenja presude pa do isplate (točka III. izreke), a odbio je zahtjev tužitelja za naknadu parničnog troška u iznosu od 50,00 kn (točka IV. izreke presude). Tako je prvostupanjski sud odlučio na temelju odredbe članka 71. stavak 4. Zakona o poljoprivrednom zemljištu („Narodne novine” broj: 20/18, 115/18 i 98/19) budući da prema toj zakonskoj odredbi jedinice lokalne samouprave izdaju brisovno očitovanje radi brisanja uknjiženih tereta, a u konkretnom predmetu premda su kupci nekretnina od Republike Hrvatske Miroslav Faller i Consensus d.o.o. nekretnine prodali tužitelju (dakle, iste otuđili) prije isteka desetogodišnjeg roka zabrane suprotno odredbi članka 9. (oba) Ugovora o prodaji poljoprivrednog zemljišta u vlasništvu, prvostupanjski sud smatra da se ne radi o ništetnim ugovorima sklopljenih između tih kupaca (kao prodavatelja) i tužitelja (kao kupca) jer je zabranjeno sklapanje ugovora samo jednoj strani u smislu članka 322. stavka 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine” broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18). Slijedom navedenog, budući da su oba ugovora između Republike Hrvatske (kao prodavatelja) i Miroslava Fallera i Consensus d.o.o. (kao kupaca) sklopljeni 11. listopada 2004. te da je od tada pa do pokretanja ovog spora 25. studenoga 2019. nesporno proteklo više od 10 godina, tužitelj prema mišljenju prvostupanjskog suda osnovano zahtijeva od tuženika izdavanje dvaju brisovnih očitovanja radi upisa prava vlasništva u zemljišnim knjigama za predmetne nekretnine. Odluku o troškovima postupka sud prvog stupnja je donio primjenom odredbe članka 154. stavka 1. i članka 155. Zakona o parničnom postupku.

Protiv navedene presude žalbu je izjavio tuženik pobijajući je u cijelosti zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te krive primjene materijalnog prava. Obrazlažući žalbene razloge žalitelj u žalbi u bitnom navodi da je nesporno utvrđeno da su pravni prednici tužitelja Consensus d.o.o. i Miroslav Faller sklopili Ugovore o kupoprodaji

poljoprivrednog zemljišta u vlasništvu Republike Hrvatske s Republikom Hrvatskom i temeljem tih ugovora su se u zemljišnim knjigama upisali kao vlasnici poljoprivrednog zemljišta. Nadalje, člankom 9. oba ta ugovora je ugovoreno da kupac najmanje 10 godina od dana zaključenja ugovora ne može raspolagati poljoprivrednim zemljištem te da kupac dozvoljava da se u zemljišnim knjigama upiše zabilježba zabrane otuđenja poljoprivrednog zemljišta u trajanju od 10 godina od dana zaključenja ugovora, a sud pri tome ne navodi da je člankom 25. stavak 3. Zakona o poljoprivrednom zemljištu („Narodne novine” broj 66/01) propisano da ugovor o kupoprodaji mora sadržavati izjavu kupca kojom dozvoljava u korist prodavatelja uknjižbu založnog prava te da je to bitan sastojak ugovora, dok sud tu zabranu otuđenja naziva svojevolumenom/sporazumno uglavljenom zabranom otuđenja, svojevolumenom odredbom, što nikako ne stoji. Tužitelj je s prednicima tužitelja sklopio ugovore o kupovini poljoprivrednog zemljišta prije isteka desetogodišnjeg roka zabrane otuđenja suprotno članku 9. Ugovora o prodaji poljoprivrednog zemljišta u vlasništvu Republike Hrvatske. Međutim, sud smatra da je tužitelj u dobroj vjeri sa svojim prednicima unatoč u zemljišnim knjigama upisane zabrane otuđenja sklopio ugovore te da zabrana otuđenja nije mogla biti od utjecaja na pravo tužitelja da kao novi stjecatelj stekne pravo vlasništva na navedenim nekretninama. Pri tome sud se pozvao i na rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-2728/2013 od 3. svibnja 2017. navodeći da ugovorena zabrana otuđenja nije bila stvarno pravne prirode u smislu sprječavanja prijenosa vlasništva nekretnina te kao takva nije mogla djelovati prema trećima, u konkretnom slučaju prema tužitelju, te je tužitelj temeljem ugovora predbilježio svoje vlasništvo predmetnih nekretnina u zemljišne knjige. Žalitelj smatra da je pozivanje prvostupanjskog suda na navedenu odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske neosnovano i nije usporedivo s ovim predmetom jer je u ovom slučaju apsolutno razvidno da tužitelj ugovore o kupoprodaji nije sklopio sa svojim prednicima u dobroj vjeri jer je i tada kao i sada znao da je uknjižena zabrana otuđenja, a to proizlazi iz članka 9. (oba) Ugovora koje je tužitelj sklopio kao kupac. Dakle, tužitelj je znao da prodavatelji zemljišta ne mogu raspolagati sa zemljištem 10 godina te je čekao rok od 10 godina da bi zatražio brisanje zabrane, a što nedvojbeno ukazuje da tužitelj vlasništvo nije stekao u dobroj vjeri niti sukladno zakonima. Pri tome, žalitelj ukazuje na to tužitelj nastoji opravdati izbjegavanje odredbi Zakona o poljoprivrednom zemljištu kako u vrijeme sklapanja ugovora tako i danas važećem Zakonu o poljoprivrednom zemljištu te nastoji legalizirati prodaju/stjecanje poljoprivrednog zemljišta premda po Zakonu o poljoprivrednom zemljištu na to nema pravo; žalitelj se poziva i na Izvješće Europskog parlamenta od 30. ožujka 2017. kojeg dostavlja u prilogu žalbe. Žalitelj predlaže Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske da ukine pobijanu presudu i tužbeni zahtjev odbije u potpunosti.

Odgovor na tužnikovu žalbu nije podnesen.

Tužnikova žalba je djelomično osnovana, a djelomično nedopuštena.

Ispitavši pobijane točke I. i II. izreke presude temeljem odredbe članka 365. stavaka 1. i 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine” broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13 i 70/19) u granicama razloga navedenih u žalbi, te pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredbi parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 13. i 14. Zakona o parničnom postupku i na pravilnu primjenu materijalnog prava, osim u odnosu na primjenu materijalnog prava u odluci o troškovima postupka, ovaj sud nalazi da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio

materijalno pravo jer nije primijenio odredbu članka 52. Zakona o poljoprivrednom zemljištu („Narodne novine” broj: 66/01, 87/02, 48/05 i 90/05).

Između stranaka nije sporno da je predmetno zemljište u odnosu na kojeg tužitelj u ovom sporu traži od tuženika izdavanje brisovnih očitovanja Republika Hrvatska kao prodavatelj (koju je tada prema članku 25. stavku 2. Zakona o poljoprivrednom zemljištu zastupao načelnik Općine Bilje Eden Hrvojević) sukladno odredbama članka 23. stavka 2. u vezi s člankom 52. Zakona o poljoprivrednom zemljištu dvama Ugovorima o prodaji poljoprivrednog zemljišta u vlasništvu Republike Hrvatske od 11. listopada 2004. prodala Miroslavu Falleru, vlasniku Obiteljskog poljoprivrednog gospodarstva „Fallerovi dvori” (str. 64.-66. spisa) i trgovačkom društvu Consensus d.o.o. (str. 67.-69. spisa). Nadalje, premda oba ta ugovora o kupoprodaji koji se nalaze u spisu nisu potpuna jer ugovoru kojeg je Republika Hrvatska sklopila s Miroslavom Fallerom nedostaje str. 2. tog Ugovora, a ugovoru kojeg je Republika Hrvatska sklopila s društvom Consensus d.o.o. nedostaje str. 3. tog Ugovora, između stranaka nije sporno da je u oba ta ugovora (članak IX. oba Ugovora) navedeno da kupac najmanje 10 godina od dana zaključenja ugovora ne može raspolagati poljoprivrednim zemljištem koje je predmet Ugovora kao i da kupac dozvoljava da se u zemljišnim knjigama upiše zabilježba o zabrani otuđenja tog poljoprivrednog zemljišta u trajanju 10 godina od dana zaključenja Ugovora. Jednako tako, između stranaka nije sporno da je navedena zabrana otuđenja nekretnina u trajanju od 10 godina od dana zaključenja ugovora upisana u zemljišnim knjigama, a što uostalom proizlazi i iz neslužbenih kopija zemljišnoknjižnih izvadaka koje je tužitelj dostavio uz tužbu (str. 14. i 22. spisa) prema kojima je zahtjev za upis zabrane otuđenja za nekretnine prodane Miroslavu Falleru zemljišnoknjižnom odjelu Općinskog suda u Belom Manastiru podnesen 29. ožujka 2005., a za nekretnine prodane Consensusu d.o.o. zahtjev sudu je podnesen 30. ožujka 2005..

Nesporno je između stranaka i da je tužitelj (čija je tvrtka tada glasila P.Z. Majške d.o.o.) 20. listopada 2008. s Miroslavom Fallerom (str. 8-12. spisa) i Consensusom d.o.o. (str. 17-21. spisa) sklopio Ugovore o kupoprodaji nekretnine kojima su te dvije osobe kao prodavatelji prodali tužitelju nekretnine koje su oni prethodno 11. listopada 2004. kupili od Republike Hrvatske. Članak 6. stavak 2. (oba) Ugovora o kupoprodaji nekretnine od 20. listopada 2008. glase: „Po ispunjenju zakonskih uvjeta odnosno nakon prestanka zabrane otuđenja navedenih nekretnina koja zabrana se temelji na čl. IX Ugovora o prodaji poljoprivrednog zemljišta koji je sklopljen između Republike Hrvatske, kao prodavatelja i Miroslava Faller iz Luga (odnosno društva Consensus d.o.o., Lug) kao kupca 11. listopada 2004., prodavatelj dozvoljava kupcu da temeljem brisanja te zabilježbe zabrane otuđenja opravda upis predbilježbe prava vlasništva” (str. 10. i 19. spisa). Prema tome, tužitelj je kao kupac predmetnog poljoprivrednog zemljišta u trenutku sklapanja oba Ugovora o kupoprodaji nekretnine od 20. listopada 2008. znao da je u zemljišnim knjigama upisana zabrana otuđenja nekretnina na temelju (oba) ugovora od 11. listopada 2004. kojima su (prema njemu) prodavatelji kao kupci kupili poljoprivredno zemljište od Republike Hrvatske.

Premda se tužitelj nakon isteka desetogodišnjeg roka zabrane otuđenja poljoprivrednog zemljišta, a prije pokretanja ovog spora, obratio tuženiku kao jedinici lokalne samouprave da sukladno (sada važećem) članku 71. stavku 4. Zakona o poljoprivrednom zemljištu („Narodne novine” broj: 20/18, 115/18 i 98/19) izda brisovno očitovanje radi brisanja uknjiženog tereta zabrane otuđenja kupljenog poljoprivrednog zemljišta, tuženik je to odbio učiniti slijedom čega je tužitelj pokrenuo ovaj spor radi izdavanja brisovnih očitovanja

za poljoprivredna zemljišta koja je kupio objema Ugovorima o kupoprodaji nekretnine od 20. listopada 2008.. Tuženik je u odgovoru na tužbu sa str. 48.-52. spisa i kasnije tijekom spora osporavao oba tužbena zahtjeva za izdavanje brisovnih očitovanja navodeći da je tužitelj u vrijeme zaključenja oba Ugovora od 20. listopada 2008. bio upoznat s odredbama članka IX. Ugovora o prodaji poljoprivrednog zemljišta u vlasništvu Republike Hrvatske od 11. listopada 2004., da prema Ugovorima od 11. listopada 2004. nije plaćena zatezna kamata i da bi „donošenjem presude po prijedlogu tužitelja bilo legalizirano, prikriveno, nedozvoljeno postupanje kako kupaca poljoprivrednog zemljišta u vlasništvu Republike Hrvatske Miroslava Fallera i Consensusa d.o.o., tako i tužitelja Višnjici d.o.o. u stečaju” (str. 52. spisa). U podnesku od 5. veljače 2020. tužitelj je osporavao te navode tuženika smatrajući da ugovorena zabrana otuđenja nije stvarno-pravne prirode u smislu sprječavanja prijenosa vlasništva nekretnina te kao takva nije mogla djelovati prema trećima, u konkretnom slučaju prema tužitelju koji je platio kupoprodajnu cijenu te vlasništvo predbilježio u zemljišnim knjigama, a pri tome se pozvao i na pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženo u odluci poslovni broj Rev-2728/2013 od 3. svibnja 2017. prema kojem u slučaju kada se vlasnik obvezao da neće s određenom svojom stvari pravno raspolagati on je tu dužnost dužan poštivati, no to djelovanje je obveznopravno pa ukoliko vlasnik otuđi ili optereti nekretninu na kojoj je upisana zabrana raspolaganja na temelju pravnog posla, samo raspolaganje zbog toga nije nevaljano nego vjerovnik ima pravo na naknadu štete zbog povrede obveze (str. 100. i 103. spisa). S obzirom na to da su na ročištima održanima 12. ožujka 2020. i 7. srpnja 2020. obje stranke ostale kod svojih dotadašnjih navoda, prvostupanjski je sud proveo dokaz uvidom u isprave priložene spisu te je na temelju tako provedenog postupka donio pobijanu presudu.

Prethodno, ovaj sud napominje da se slaže s pravnim shvaćanjem suda prvog stupnja da u slučaju ako je sklapanje određenog ugovora zabranjeno samo jednoj strani, sukladno odredbi članka 322. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima ugovor je valjan ako u zakonu nije što drugo predviđeno za određeni slučaj, a strana koja je povrijedila zakonsku zabranu snosit će odgovarajuće posljedice. Međutim, navedena zakonska odredbe se ne može primijeniti u konkretnom sporu, kao što se u ovom sporu ne može primijeniti ni pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske iz odluke poslovni broj Rev-2728/2013 od 3. svibnja 2017. na kojeg se tijekom spora pozivao tužitelj. Ovo iz razloge je, osim što su kupci iz oba Ugovora o prodaji poljoprivrednog zemljišta u vlasništvu Republike Hrvatske (Miroslav Faller i Consensus d.o.o.) protivno članku IX. tih Ugovora otuđili nekretnine prije isteka desetogodišnjeg roka od zaključenja tih ugovora (dakle, prije 11. listopada 2014.), zabrana otuđenja tih nekretnina je izričito propisana odredbom članka 52. stavka 5. Zakona o poljoprivrednom zemljištu koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja tih Ugovora; dakle, ti kupci (osim prema oba ugovora koje su sklopili s Republikom Hrvatskom) i prema Zakonu o poljoprivrednom zemljištu prije 11. listopada 2014. nisu smjeli prodati poljoprivredno zemljište.

Naime, odredbom članka 52. stavka 5. Zakona o poljoprivrednom zemljištu je propisano da raspolaganje poljoprivrednim zemljištem iz stavka 1. tog članka u vremenu od 10 godina od dana sklapanja ugovora o prodaji nisu dopuštena.

Prema tome, s obzirom na to da je iz oba Ugovora o kupoprodaji poljoprivrednog zemljišta u vlasništvu Republike Hrvatske sa str. 64. i 67. spisa vidljivo da su ti ugovori sklopljeni temeljem članka 23. stavka 2. u vezi s člankom 52. Zakona o poljoprivrednom

zemljištu, to je očito da su ti ugovori sklopljeni nakon provedenog postupka javnog natječaja te da su Miroslav Faller i Consensus d.o.o. kao ponuditelji kupili poljoprivredno zemljište u vlasništvu države na područjima s otežanim uvjetima gospodarenja u poljoprivredi. Slijedom navedenog, osim što su se kupci poljoprivrednog zemljišta Miroslav Faller i Consensus d.o.o. člankom IX. (oba) Ugovora od 11. listopada 2004. obvezali da u roku od 10 godina od dana sklapanja predmetnih ugovora neće pravno raspolagati kupljenim poljoprivrednim zemljištem, zabrana otuđenja tog poljoprivrednog zemljišta nije samo ugovorna, kako to smatraju prvostupanjski sud i tužitelj, već je propisana i zakonom s time da je posljedica svakog pravnog raspolaganja poljoprivrednog zemljišta kojeg kupac tog zemljišta poduzme u roku od 10 godina od sklapanja ugovora o kupoprodaji poljoprivrednog zemljišta u vlasništvu Republike Hrvatske ništetnost.

Naime, ovaj sud, kao i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci poslovni broj Rev-2367/2014 od 26. travnja 2016. te Ustavni sud Republike Hrvatske u odlukama poslovni broj U-III-2433/2011 od 21. travnja 2011. i U-III-2486/2011 od 21. travnja 2016., smatra da je svako raspolaganje poljoprivrednim zemljištem kojeg je kupac kupio od Republike Hrvatske nakon provedenog postupka javnog natječaja u roku od 10 godina od kupnje protivno prisilnom propisu članka 52. stavka 5. Zakona o poljoprivrednom zemljištu slijedom čega su i ugovori (u konkretnom predmetu, oba ugovora od 20. listopada 2008. kojima je tužitelj kupio predmetno poljoprivredno zemljište) sklopljeni protivno toj zakonskoj odredbi ništetni. Prema tome, budući da sukladno članku 327. stavku 1. Zakona o obveznim odnosima na ništetnost pazi (i) sud po službenoj dužnosti, to tužitelj ne može osnovano tražiti od tuženika izdavanje brisovnog očitovanja jer su ništetni ugovori od 20. listopada 2008. za koje tužitelj tvrdi da je tim ugovorima kupio poljoprivredno zemljište od Miroslava Fallera i društva Consensus d.o.o.. Slijedom navedenog, upravo zbog toga što su ti ugovori ništetni, tužitelj sukladno odredbi članka 323. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima od prodavatelja Miroslava Fallera i Consensusa d.o.o. može tražiti povrat isplaćene cijene, no on ne može od tuženika tražiti izdavanje brisovnog očitovanja prema članku 71. stavku 4. (sada važećeg) Zakona o poljoprivrednom zemljištu jer je pretpostavka za izdavanje tog očitovanja valjanost ugovora o kupoprodaji. Premda to nema utjecaja na ovaj spor, ovaj sud napominje da je tužitelj prema članku 6. stavku 2. oba Ugovora o kupoprodaji od 20. listopada 2008. prilikom sklapanja tih ugovora znao za zabranu otuđenja pa je zbog toga prema načelu ignorantia legis non excusat (nepoznavanje zakona nikoga ne ispričava) morao znati i za ništetnost tih ugovora slijedom čega prema članka 323. stavka 2. Zakona o obveznim odnosima od Miroslava Fallera i Consensusa d.o.o. ne može osnovano potraživati naknadu štete.

Slijedom navedenog, neosnovana su oba tužbena zahtjeva kojim tužitelj traži od suda da obveže tuženika na izdavanje tužitelju valjanog brisovnog očitovanja podobnog za brisanje zabilježbe zabrane otuđenja na rok od 10 godina i to za nekretnine upisane u zk.ul. broj 619. k.o. Lug i za nekretnine upisane u zk.ul. broj 887. k.o. Lug. Zbog toga, tuženikovu je žalbu valjalo uvažiti kao osnovanu i preinačiti točke I. i II. izreke prvostupanjske presude, a na temelju odredbe članka 373. točka 3. Zakona o parničnom postupku.

Jednako tako, upravo zbog toga što je uslijed preinačene presude tuženik u cijelosti uspio u sporu kao i zato što tuženik tijekom cijelog spora nije postavio zahtjev za naknadom parničnog troška, to je i točku III. izreke prvostupanjske presude valjalo preinačiti na način da je odbijen zahtjev tužitelja za naknadom parničnog troška u iznosu od 5.800,00 kn s

pripadajućim zateznim kamatama, a na temelju odredbe članka 380. točke 3. Zakona o parničnom postupku.

Međutim, u dijelu u kojem tuženik pobija točku IV. izreke prvostupanjske presude, ovaj sud nalazi da je tuženikova žalba nedopuštena. Naime, tuženik je u odnosu na taj dio presude uspio u sporu pa je stoga u tom dijelu tuženikova žalba nedopuštena u smislu odredbe članka 358. stavka 3. Zakona o parničnom postupku. Ovo iz razloga jer tuženik usvajanjem njegove žalbe protiv tog dijela prvostupanjske odluke ne bi postigao povoljniju pravnu zaštitu od one koju mu je pružio prvostupanjski sud pa stoga tuženik nema pravni interes žalbom pobijati taj dio prvostupanjske presude. Slijedom navedenog, u tom je dijelu tuženikovu žalbu valjalo odbaciti kao nedopuštenu primjenom odredbe članka 367. stavka 1. Zakona o parničnom postupku, te riješiti kao u izreci ovog rješenja.

Zagreb, 25. veljače 2021.

Predsjednik vijeća
Lidija Tomljenović

Broj zapisa: **eb2f7-d048c**

Kontrolni broj: **04ffe-9acd9-221f7**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=LIDIJA TOMLJENović, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE,
C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.